

ПРИКАЗКА

На една мила чуждинка

Рой до рой звѣздици сини трепкатъ плахо на небото.
Свить въ колата, ази дрѣмя. Тъмно, глухо е полето;

Само татъкъ надалеко се виднѣ ниска стрѣха,
А надъ нея сякашъ пѣкой тъмнь духъ съ ржцѣ
си маха.

—

И зове безмълвно. Мълкомъ изъ душа ми се възематъ,
На зовътъ му, споменитѣ що отдавна тамо дрѣматъ:

— Низка стаичка. Съдиме само ние двама съ нея
Край прозораца. На двора ясен мѣсечко се смѣ...

Сладъкъ шепотъ недошепнатъ, мѣли думи недочути. . .
«Гретхенъ!» — «Милий? . . . Майка иде!» сепнато
отъ монѣ скѣти

Пръпна тя и озова се при клавира тамъ насрѣщо,
Бързо нотитѣ размѣсти, като че ли дири нѣщо,